

var et smukt Resultat af de finantsielle Bestræbelser med Hensyn til Brændevins-, Bygningsafgifts- og Skibsafgiftslovene, saa maa jeg hertil bemærke, at her havde den høie Regjering mere end nogen Anden Skyld i Resultatet i Landstinget. Jeg er overbevist om — og de fleste Landstingsmænd ere enige med mig i — at, havde Regjeringen optraadt ganske anderledes kraftigt, end den gjorde, og udtalt sig bestemt for denne Sag og for den nye Form for Brændevinsbeskatningen, vilde Udbyttet af Sessjonen nok være blevet reddet igjennem Landstinget. Naar vi se paa, hvad her nu foreligger, saa kan man ikke Andet end i høi Grad anerkjende de Lovforslag, som Ministrene allerede have forelagt os, og dette gjælder om de fleste af de andre Forslag, jeg har havt Leilighed til at gjøre mig bekendt med, men gjælder ikke mindst, hvad der er kommet fra den høitærede Finantsministers Haand. Jeg skal villig slutte mig til, hvad der er sagt fra den anden Side, at der ikke er mindste Udsetelse til, at store Reformere kunne gaa igjennem; men selv om de, der staa paa den modsatte Side af mig, her opgav den principielle Opposition saa maa den høitærede Minister, som selv tidligere har virket væsentlig i Landstinget, kjende saa Meget til Stemningen her i dette Thing, at han maa vide, at en af Betingelserne for at faae Løbreforment og andre Stattereformer igjennem, er den almindelige direkte Stat, hvilken Form for samme man nu end maatte kunne blive enig om. I Fjor blev der stemt imod Indkomstskatten, og ærede Medlemmer vide jo, hvorfor den faldt; men der er ikke den fjerneste Berettigelse til derved at hente nogen Indvending imod den Sætning, jeg nys gjorde gjældende, og som ogsaa er fremsat af Andre. Jeg er for mit Bedkommende ikke uwillig til at forlade den Vej, som jeg hidtil har anbefalet, og gaa ind paa, hvad den høitærede Minister antydede, nemlig at man maa holde paa Kasseartikler, netop af praktiske finantsielle Grunde, og at den første Betingelse for en Reform er det, at holde paa Stat paa Brændevin, Sukker, Kaffe og The; men ved Siden af dette skal jeg villig indrømme, at dette ikke er nok; navnlig som Forholdene nu ere, maa der tages Hensyn til Stemningen i Folkethinget. Men som jeg før sagde til ærede Medlemmer paa den anden Side: er det hos dem Alvor med at gennemføre finantsielle Reformere, saa maa de paa deres Side, hvilke Anskuelser de end have, alene for at gennemføre Sagen, tage Hensyn til Landstingets Anskuelse om at beholde disse Kasseartikler, og det selv om de ellers ville gaa imod Regjeringen. Men paa den anden Side vil jeg sige til den høitærede Minister og til Landstinget, at de maa gjøre de Indrømmelser, der kræves af simpel Nødvendighed for at faae Sagen igjennem, og saa kræver Retfærdighed, at de maa gaa ind paa den direkte Stat, som skal afløse en Del af de Afgifter, som

der her er Spørgsmaal om. Men ved Siden af de andre Stattereformer er der en Statterreform, som jeg savner, og som jeg ikke tror, vi ret vel kunne finde os i at savne fra den høie Regjerings Haand; det er med Hensyn til Sportellovgivningen. Jeg har nu sidet 6 Aar her i Rigsdagen, og vi have i disse 6 Aar interPELLERET, vedtaget Beslutninger, ere blevene henviste fra Justitsministeren til Finantsministeren og fra Finantsministeren til Justitsministeren, fra den One til den Anden; gjentagne Gange igjennem Forespørgsler, dels i Finantsudvalget og dels her i Salen, er Spørgsmaalet reist, men er stadig blevet henvist fra den ene Minister til den anden. En af de tidligere Ministre har, saavidt jeg veed, ladet foretage større Forarbejder. Sportelreformen er en Statterreform, som Regjeringen ikke maa forholde os. Nu maa disse Oplysninger, som navnlig have Interesse for Finantsministeren, da være komne tilstede; nu maa en Afsløsning af den Stat, som selv Orsted i sin Tid indrømmede var den fletteste af alle vore Statter, og som overalt vækker Befolkningens retfærdige Harme og Misnøje, da endelig snart komme. Jeg stiller da her den bestemte Forespørgsel og Opfordring til den høitærede Finantsminister, om han ikke bestemt kan love os, der erklære sig villige til at forsøge paa at fremme denne Sag, en snarlig Afsløsning af denne i mine Dine vigtigste eller i alt Fald ikke mindst vigtige af vore Statter.

Regjeringens hele almindelige Politikk vil der være Anledning til at gaa ind paa, naar vi komme til Udgifterne, men de Udgifter, der er Spørgsmaal om, foreligge jo aldeles ikke til Forhandling. Jeg kan kun sige, at for mit Bedkommende har det været med den største Tilfredsstillelse, at jeg har set, at der ikke foreligger nogen større Fordring til Udgifter for Forsvarsvæsenet. Jeg hører ikke til dem, der tro, at man kan afsvæbne Nationen, men jeg er ligesaa overbevist om, at, er der noget Punkt, hvor Fordringer fra Regjeringens Side kunne komme ubehageligt, kunne vække Befolkningens almindelige Uvilje omkring i Landet og gjøre det vanskeligt i Fremtiden at understøtte Regjeringen, saa vilde det være, om den i denne Retning stillede større og betydeligere Krav end dem, der for Dieblisset foreligge her. Jeg skal heller ikke gaa ind paa den almindelige Politikk, men jeg kan ikke negte, at i mine Dine foreligge der i den almindelige Politikk Spørgsmaal, som vi dog engang maa komme ind paa; vi maa dog engang have Oplysning fra Regjeringens Side om de udenlandske Forhold anderledes, end vi hidtil have faaet dem; det foreligger ganske vist ikke her (Berg: So, det gjør.), ja jeg er i det Mindste ikke tilbøjelig til at gaa ind derpaa. Der foreligger efter min Opfattelse ikke nogen som helst Anledning med Hensyn til den politiske Situation, der kunde berettige til at gjøre et Skridt som det, jeg nys antydede, et